

[K. Axel Nielsen.]

med, at hr. Johan Nielsen støtter sin påstand på en tale, som overlæge P. A. Gjørup holdt i Filipskirken den 26. februar i år; en tale, som udvalget har fået i manuskript. Han skal ifølge udvalgsbilag nr. 74 ved den lejlighed have sagt:

„Langt væsentligere lige nu i 1970 er, at de kriminelle aborter næsten er forsvundet allerede, i hvert fald fra hospitalsafdelingerne.“

Han prøver at bestyrke sin påstand med tal fra det hospital, han arbejder på. Overlæge Gjørup bruger denne oplysning til støtte for det synspunkt, at vi så ikke har brug for en ændring af abortlovgivningen. Heroverfor tror jeg, det må være nødvendigt at pege på, at denne slutning nok ikke kan holde. Det er sikkert rigtigt, at antallet af illegale aborter er dalet stærkt. Det er sikkert også rigtigt, at en af grundene hertil er den stigende brug af p-pillen, men der er sandsynligvis en anden og lige så nærliggende årsag til det lavere antal illegale aborter, nemlig den at samrådene allerede har ændret deres praksis, sådan at den er i overensstemmelse med det lovforslag, som alle jo regner med bliver vedtaget nu. En sådan ændret praksis er naturlig og rimelig og helt stemmende med sædvane her i landet.

Det har undret mig, at nogle af tilhængerne af fri abort, efter at de ved anden behandling fik deres ændringsforslag nedstemt, ikke nu vil stemme for regeringsforslaget, men enten vil undlade at stemme eller endog for nogles vedkommende stemme imod. Jeg mener, at dette forslag set fra deres synspunkt dog må betragtes som et væsentligt fremskridt. Naturligvis kan man have så kraftige indvendinger mod et lovforslags principper, at man ikke vil tage medansvar derfor og derfor undlader at stemme, men kan det være tilfældet her?

Vi har fået at vide, at navnlig aldersgrænsen på de 38 år og bestemmelsen om ret til svangerskabsafbrydelse for den, der har født fire børn, som bor hjemme og er under 18 år, er stødende, fordi det virker eller kan virke vilkårligt. Jeg er enig i, at der meget vel kan være sager, hvor det vil være mere rimeligt at tillade svangerskabsafbrydelse for en, der er 36 år, end for en anden på 38 år. Det afhænger helt af en konkret bedøm-

melse. Der er også tilfælde, hvor en mor med fire børn, hvoraf hun kun selv har født de to eller tre, har et rimeligere krav på svangerskabsafbrydelse end den, der har født dem alle fire selv. Men vilkårligheden er kun tilsyneladende. De, der ikke opfylder betingelserne for uden tilladelse at få svangerskabsafbrydelse efter kapitel 1, har jo muligheden for at søge om tilladelse efter kapitel 2, og jeg går ud fra — men det beder jeg den højtærede justitsminister om at bekræfte — at loven ønskes administreret således, at man i praksis ikke mærker de skarpe skel, som man af lovtekniske grunde har opstillet i lovforslagets § 2.

Hvis ministeren, hvad jeg absolut venter, svarer bekræftende på dette spørgsmål, beder jeg ligeledes ministeren oplyse, om det er hensigten at udsende administrative forskrifter, der letter de lokale myndigheders anvendelse af loven i overensstemmelse med de synspunkter, jeg her har anført. Forstået på denne måde er loven et betydeligt fremskridt, og jeg anbefaler at stemme for den. Jeg er med disse bemærkninger ikke alene talsmand for de medlemmer af min gruppe, der stemte imod fri abort ved anden behandling, men netop også for nogle af dem, der stemte for, og som er enige med mig i, at regeringsforslaget er et fremskridt i forhold til det bestående. Man må gøre sig klart, at vi nu har to alternativer at vælge imellem, nemlig at leve videre med den gældende lov — og det er der ikke ret mange der ønsker — eller tage regeringsforslaget, som er et fremskridt og en liberalisering. Jeg anbefaler som sagt det sidste.

Bodil Koch: Ved anden behandling af dette lovforslag stemte jeg for ændringsforslaget om fri abort. Jeg vil gerne motivere hvorfor. I disse lange, og jeg tror, vi på alles vegne her kan sige lange og kvalfulde overvejelser, enhver af os har haft om dette ømtålige spørgsmål, er det gået mig sådan, næsten imod min egen forventning, at jeg er blevet mere og mere klar over, at en abortlovgivning i egentlig forstand ikke er et lovgivningsanliggende. Jeg mener i virkeligheden, at der ingen mellemrum er imellem, at abort bør tillades ved fare for moderens liv, og direkte voldtægt. Alle de mærkelige nuancer, vi nu kører igennem med den nugældende lov og